

Arthur C. Clarke

2001

VESMÍRNÁ ODYSEA

Arthur C. Clarke

2001
VESMÍRNÁ ODYSEA

ARGO

Přeložil Vladimír Svoboda

© Argo, 2016

Copyright © 1968 by Arthur C. Clarke and Polaris Production, Inc.

Translation © Vladimír Svoboda, 1971

Cover art © 2001 by Chris Moore

ISBN 978-80-257-1941-1

Stanley
mu

PŘEDMLUVA

Každý živoucí člověk má dnes za sebou zástup asi třicítky duchů, neboť právě v tomto poměru počet mrtvých převyšuje počet živých. Zhruba sto miliard lidí kráčelo už po planetě Zemi od úsvitu času.

Je to pozoruhodné číslo, a prazvláštní shodou je i počet hvězd v našem vesmírném domově, v Mléčné dráze, jedno sto miliard. Takže za každého jedince lidského rodu, který kdy žil, svítí v tomto místním vesmíru jedna hvězdička.

Jenže každá z oněch hvězd je sluncem, sluncem často zářivějším a jasnějším, než je ta pomenší blízká hvězda, kterou my nazýváme Sluncem s velkou iniciálou S. A mnoho – snad většina – těchto cizích sluncí je obklopeno kroužícími planetami. Takže je téměř jisté, že obloha skýtá dostatek parcel, aby tam mohl mít i nejposlednější příslušník lidského plemene až po prvního opočlověka svá vlastní soukromá nebesa – anebo peklo.

Kolik z těchto myslitelných rájů a pekel je v současné době obydleno a jakými bytostmi, to se nemůžeme ani dohadovat; i nejbližší z nich jsou milionkrát vzdálenější než Mars nebo Venuše, než tyto stále ještě příliš daleké cíle naší příští generace. Ale bariéra vzdáleností se hroutí; jednoho dne se v hvězdných prostorách setkáme s tvory sobě rovnými, anebo s tvory stojícími vysoko nad námi.

Člověk jen zvolna sbírá odvahu pohlédnout této budoucnosti do očí; mnozí stále ještě doufají, že snad ani nikdy nenastane. Ještě více však je těch, kteří se ptají: „Proč tedy ještě k žádnému takovému setkání nedošlo, když už i my sami jsme na prahu cest do kosmu?“

Opravdu, proč? Nabízím vám jednu z možných odpovědí na tuto velice rozumnou otázku. Mějte jen na paměti, že je to pouhý produkt fantazie.

Skutečnost bude jako vždy mnohem podivnější.

A. C. C.

I.

PŘEDVĚKÁ NOC

/1/ NA CESTĚ K ZÁNÍKU

Posledních deset milionů let už bylo suchých, vláda strašlivých ještěrů dávno skončila. Tady na rovníku, na kontinentě, který jednoho dne bude znám jako Afrika, znovu dosahoval boj o existenci vrcholu zuřivosti, a vítěz stále ještě nebyl zřejmý. V této pusté a vyprahlé krajině zůstávala naděje na život, ba na pouhé přežití, jen tvorům malým nebo rychlým.

Opočlověk ze savan nebyl ani jedno, ani druhé, a tak nežil, ale stěží živořil; dospěl dokonce již značně hluboko na svažité cestě k zániku druhu. Bylo jich asi padesát, obývali komplex jeskyní nad malým vyprahlým údolím, které rozděloval lenivý potok napájený ze sněhu v horách tři sta kilometrů na sever odtud. Když nastaly zlé časy, zmizela voda docela a kmen žil v příšeří žízně.

Nikdy nepoznali sytost, ale teď na ně dolehl hladomor. Když se do jeskyně vplížil první slabý zážeh úsvitu, uviděl *Ten, jenž hledí na měsíc*, že za noci skončil jeho otec. Nic nevěděl o tom, že *Ten, jenž je starý*, byl jeho otcem, takové vztahy zcela unikaly jeho chápání, ale jak hleděl na vychrtlé mrtvé tělo, pocítil temný nepokoj, který byl předchůdcem smutku.

Obě děti už kňouraly hlady, avšak utichly ihned, když na ně *Ten, jenž hledí na měsíc* zavrčel. Jedna z matek po něm zlostně chňapla na obranu dítěte, které nedokázala uživit; jemu chyběla energie i na to, aby ji alespoň hryznul za její opovážlivost.

Světla už bylo tolik, že se dalo vyjít ven. *Ten, jenž hledí na měsíc* uchopil svráštělé tělo a v předklonu je vytáhl nízkým východem

z jeskyně. Jakmile se ocitl venku, přehodil si je přes rameno a postavil se zpříma – jediný tvor na tomto světě, který toho byl schopen.

Ten, jenž hledí na měsíc, byl podle měřítek svého rodu téměř obr. Měřil bezmála půldruhého metru a i podvyživený vážil přes půl metráku. Jeho srstnaté, svalnaté tělo bylo ještě v půli cesty mezi lidoopem a člověkem, avšak jeho hlava měla už mnohem blíže k člověku. Čelo měl nízké, s vystouplými nadočnicovými oblouky, avšak v genech měl již neomylně ukrytý příslib lidskosti. V jeho pohledu, jímž obzíral nepřátelský svět pleistocénu, bylo něco, co přesahovalo vnímání všech lidoopů. V těch tmavých, hluboko zapadlých očích se objevoval první záblesk vědomí – první náznak inteligence, který se ještě celé věky nebude moci plně rozvinout, ale který naproti tomu může záhy vyhasnout navždy.

Nikde neviděl žádné známky nebezpečí, a tak *Ten, jenž hledí na měsíc* začal sešplhávat po téměř svislém břehu před východem z jeskyně, jako by ho břemeno ani netížilo. Jako kdyby čekali na jeho signál, vynořili se ze svých děr níže ve skále ostatní příslušníci tlupy a pospíchali k bahnitým vodám potoka k rannímu pití.

Ten, jenž hledí na měsíc se zadíval přes údolí, zda nejsou v dohledu *Ti druzí*, ale nikde po nich nebylo ani stopy. Snad ještě nepustili své jeskyně, nebo možná někde opodál, na své stráni, sháněli něco k snědku. Jelikož je neviděl, *Ten, jenž hledí na měsíc* na ně ihned zapomněl; nebyl schopen zabývat se myšlenkou na víc věcí najednou.

Nejprve bylo třeba zbavit se *Toho, jenž je starý*; tento problém ovšem mnoho přemýšlení nevyžadoval. V onom roce bylo už přece tolik úmrtí, jedno i v jeho vlastní jeskyni; stačilo jen dát mrtvolu na totéž místo, kde za poslední čtvrti měsíce zanechal nové mládě, a zbytek už obstarají hyeny.

Už čekaly, tam, kde se údolíčko vějířovitě rozšiřovalo do savany, téměř jako by věděly, že musí přijít. *Ten, jenž hledí na měsíc* zanechal tělo pod keříkem – kosti z minula byly do poslední pryč – a pospíchal zpět ke své tlupě. Na otce už nikdy nepomyslel.

Oba dva jeho dospělí partneři z ostatních jeskyní a s nimi větší na mladých už si hledali potravu nahoře v údolí; mezi uschlými a olámanými pahýly stromů tam sbírali bobule, štavnatější kořeny a listí, a když jim přálo štěstí, chytili i nějakou tu ještěrku nebo hlodavce. V jeskyních ponechávali jen děcka a nejslabší ze starců; zbude-li po celodenním sběru něco navíc, nakrmí se možná i oni. Nezbude-li, budou se mít zase dobře hyeny.

Avšak den byl dobrý – i když porovnat jedno údobí s jiným *Ten, jenž hledí na měsíc* nedovedl, neboť mu k tomu chyběla schopnost vštěpovat si minulé děje do paměti. V kmeni odumřelého stromu našel včelí úl a dopřál si tak nejjemnější pochoutku, jakou jeho tlupa znala; ještě cestou si občas olízl prsty, když pod jeho vedením pozdě odpoledne táhli domů. Dostal, to je pravda, nádvakem i hojnost žihadel, ale ta sotva postřehl. Byl teď tak blízko uspokojení, jak mohl vůbec být; třebaže stále ještě nebyl najedený, přece jen se mu nedělalo mdlo z hladu. A to bylo krajní nasycení, v jaké mohl opočlověk doufat.

Jeho uspokojení se však rozplynulo, když dospěl k potoku. Byli tam *Ti druzí*. Bývali tam denně, ale to neubíralo jejich přítomnosti nic z tísnivé znepokojivosti.

Bylo jich asi třicet, od příslušníků tlupy *Toho, jenž hledí na měsíc* je nebylo možno podle ničeho rozlišit. Jakmile ho spatřili přicházet, dali se do jakéhosi tance, mávali pažemi a ječeli na své straně potoka, zatímco jim protější tlupa odpovídala stejně.

A to bylo vše. Třebaže se opolidé často střetli a servali, měly jejich půtky zřídka za následek vážná poranění. Neměli drápy ani útočné psí tesáky, dobře je chránila srst, a tak si nemohli navzájem příliš ublížit. Navíc jim ani nezbyvala energie na tak bezúčelné jednání; vrčet, zastrašovat, to byly mnohem úspornější prostředky, jak vyjádřit své postoje.

Střetnutí trvalo asi pět minut; pak aféra utichla právě tak rychle, jak vznikla, a každý se dosyta napil bahnitě vody. Čest byla zachráněna; obě tlupy vyznačily své nároky na loviště. Když tedy měli tuto důležitou záležitost za sebou, odtáhli dál každý po svém

břehu říčky. Nejbližší pastvina, která stála za řeč, byla teď zhruba dva kilometry od jeskyní, a ještě se o ni museli dělit se stádem zvíře podobné velkým antilopám, vedle něhož byli jen trpěnými návštěvníky. Zahnat je nedokázali, zvířata byla vyzbrojena nebezpečnými dýkami na čelech – a taková přírodní zbraň opočlověku scházela.

Ten, jenž hledí na měsíc a jeho druhové tedy hryzali bobule, ovoce a listí a zaháněli jimi hlad, který hryzal je – zatímco kolem dokola, připravující je právě o tuto potravu, byl potenciální zdroj tak obrovského množství jídla, jaké by nikdy nedokázali spořádat. A přece tisíce tun šťavnatého masa toulajícího se savanami a bušem byly nejenom mimo jejich dosah, byly i za hranicemi jejich představitosti. Uprostřed této hojnosti zvolna vymírali hladem.

Tlupa se navrátila do jeskyní bez nehod, s posledním zbytkem denního světla. Poraněná samice, která zůstala doma, předla blahem, když jí *Ten, jenž hledí na měsíc* podal větev obsypanou bobulemi, kterou přinesl, a dravě se na ni vrhla. Tady už nešlo o nasycení, mohlo jí to pomoci pouze přežít, dokud se nezahojí rána způsobená leopardem a dokud nebude schopna nasbírat si potravu opět sama.

Za údolím nad protějším svahem stoupal na nebe měsíc v úplňku a ze vzdálených hor zavál dolů mrazivý vítr. Noc bude velmi chladná – jenže chlad, právě tak jako hlad, nebylo nic, nad čím je třeba se pozastavovat; byla to pouhopouhá součást jejich životních podmínek.

Ten, jenž hledí na měsíc sebou téměř ani netrhl, když se k němu vzhůru po svahu donesly skřeky a zaječení zevnitř jedné z dolních jeskyní, a nepotřeboval ani zaslechnout občasné zavrčení leoparda, aby přesně věděl, co se tam odehrává. Dole ve tmě *Ten, jenž má bílou srst* a jeho rodina bojovali o život a umírali, a myšlenka, že by jim mohl nějak pomoci, se ani nemihla myslí *Toho, jenž hledí na měsíc*. Strohá logika zápasu o holý život takovou představu prostě vylučovala, a také se neozval jediný hlas protestu

z celé té naslouchající stráně. Všechny jeskyně zůstávaly zticha, jen aby na sebe nepřivolaly pohromu.

Vřava utichla, pak uslyšel *Ten, jenž hledí na měsíc* harašení těla vlečeného po kamení. Trvalo to několik vteřin, jen co leopard uchopil svou kořist pevněji. Pak už ani nezašramotil, tiše odhopkal pryč a odnesl oběť bez námahy v zubech.

Den dva bude od něho pokoj, ale mohli by se tu potulovat ještě i jiní nepřátelé a využít chladného svitu Toho malého slunce, které září jen za noci. Pokud přišlo včas varování, bylo někdy možné zaplašit menší šelmy křikem a jekem. *Ten, jenž hledí na měsíc* se proto vysoukal z jeskyně, vydrápal se na velký balvan poblíž vchodu a usadil se tak, aby měl přehled přes údolí.

Ze všech tvorů, kteří až dosud obývali Zemi, byli opolidé první, kdo se upřeně zahleděl na Lunu. A třebaže se na to *Ten, jenž hledí na měsíc* nedovedl upamatovat, pokoušel se občas, když byl ještě velmi mladý, natáhnout a dotknout oné duchovité tváře stoupající nad vršky kopců.

Nikdy se mu to nepodařilo a byl teď už dost starý na to, aby pochopil proč. Musel by samozřejmě nejprve k tomu najít dost vysoký strom a vyšplhat na něj.

Chvíli hleděl do údolí, chvíli na Lunu, ale neustále naslouchal. Jednou nebo dvakrát zadřímával, i ve spánku však měla jeho ostrážitost spoušť jemnou jako vlas a i sebemenší zvuk by ho byl vyrušil. Byl už značně stár, dvacet pět let, stále však byl v plné síle; bude-li mu přát štěstí a unikne-li poraněním a úrazům, nemocím, šelmám a hladu, může tu pobýt ještě dobrých deset let.

Noc se táhla, studená a čirá, bez dalšího zneklidnění a Luna zvolna stoupala rovníkovými souhvězdími, která už lidské oči nikdy neuvidí. V jeskyních se prolínalo trhavé klímání s vylekaným bděním a z nich se rodily noční děsy dosud nezrozených generací.

A dvakrát zvolna proputoval oblohu, vzhůru až k zenitu a dál k východu, kde klesl pod obzor, oslnivě zářící bod, jasnější než kterákoli z hvězd.

/2/ NOVÁ SKÁLA

Pozdě oné noci se *Ten, jenž hledí na měsíc* náhle probudil. Utýraný strážněmi a strastmi uplynulého dne usnul hlouběji než jindy, přesto však okamžitě procitl, jakmile do údolí dolehlo první tiché zahučení.

Posadil se v dusném šeru jeskyně, napjal všechny smysly ven do noci a do jeho duše se zvolna vkrádal děs. Nikdy v celém svém životě – a ten trval již dvojnásobek doby, než s jakou většina příslušníků jeho druhu mohla počítat – takový zvuk dosud nezaslechl. Velké kočkovité šelmy se příkrádaly potichu, jediná věc, která prozrazovala jejich příchod, bylo občasné zaharašení udrolené hlíny, tu a tam prasklá větvička. Toto však bylo nepřetržité, dunivé hromobití, které bez ustání sílilo. Vypadalo to, jako by se nocí prodíralo nějaké obrovské zvíře, nijak nedbající, zda zůstane skryto, a ignorující všechny překážky. V jednom okamžiku zaslechl *Ten, jenž hledí na měsíc* bezpečně i praskot křoví rvaného z kořenů; sloni i dinotheria to dělávali dost často, jinak se však pohybovali stejně potichu jako velké kočky.

A pak se ozval zvuk, který nemohl *Ten, jenž hledí na měsíc* přirovnat naprosto k ničemu, jelikož nebyl ještě slyšen, co byl svět světem. Byl to náraz kovu na kámen.

Ten, jenž hledí na měsíc stanul tváří v tvář *Nové skále*, když vedl tlupu za prvního úsvitu dolů k řece. Téměř již zapomněl na všechny hrůzy noci, neboť nic dalšího se po onom úvodním hřmění nepřihodilo, a tak ani nespojoval podivný předmět s nějakým nebez-

pečím, s nějakou bázní. Koneckonců na něm ani nic znepokojivého nebylo.

Byl to pravoúhlý kubus, třikrát tak vysoký jako on sám, ale dost tenký, takže ho mohl pažemi obejmout, a vyrobený byl z jakéhosi zcela průhledného materiálu; bylo vlastně obtížné ho vůbec spatřit, viditelné byly jen odlesky vycházejícího slunce na jeho hranách. Jelikož se *Ten, jenž hledí na měsíc* nikdy nesetkal s ledem ani křišťálově čistou vodou, neexistovala žádná přírodnina, k níž by mohl toto zjevení přirovnat. Přitažlivé však pro něho nesporně bylo, a třebaže měl moudrý zvyk obávat se téměř všeho nového, neváhal dlouho a přistoupil k němu. Nic se nestalo, a tak vztáhl ruku a ohmatával jeho chladný, tvrdý povrch.

Po několika minutách intenzivního uvažování dospěl k brilantnímu řešení. Byla to zřejmě nějaká skála, patrně tu přes noc vyrostla. Rostou přece takové věci – bílé, masité, kulaté jako obláček, zdálo se, že vyraší vždycky v temných nočních hodinách. Je pravda, že bývají malé a okrouhlé, kdežto tohle bylo vysoké a hranaté; ale i větší a později narození myslitelé, než byl *Ten, jenž hledí na měsíc*, byli ochotni přehlédnout stejně nápadné výjimky odporující jejich teoriím.

Tento vskutku vynikající výkon v oblasti abstraktního myšlení dovedl *Toho, jenž hledí na měsíc* sotva po třech čtyřech minutách k závěru, který se hned rozhodl ověřit v praxi. Ty bílé, oblé, rychle rostoucí věci znamenitě chutnaly (třebaže pár jich také způsobovalo zběsilé vnitřní bolesti); co když tohle bílé a vysoké...

Několikeré olíznutí a pokus zahryznout se mu přinesly rychle zklamání. K jídlu to naprosto nebylo; a tak se jako rozumný opočlověk ubíral dál k řece, krystalický monolit pustil nadobro z hlavy a věnoval se každodennímu obřadu křiku na *Ty druhé*.

Pastva nebyla toho dne k ničemu, tlupa se musela zatoulat mnoho kilometrů od jeskyní, aby vůbec našla nějakou potravu. Za nemilosrdného poledního žáru se jedna ze subtilnějších samic zhroutila, široko daleko nebylo kouska stínu. Její druhové se shromáždili kolem, účastně a zajímavě štěbetali, ale na víc se nikdo

z nich nezmohl. Kdyby nebyli tak zesláblí, byli by ji snad odnesli s sebou, ale na takové dobré skutky nezbývala žádná rezervní energie. Nedalo se dělat nic než nechat ji, kde byla, a ponechat na jejích vlastních silách, jestli se vzpamatuje, nebo ne.

Míjeli to místo opět, když se navečer vraceli domů; nezbývala tam ani kostička.

V posledním soumraku dne se ještě spěšně napájeli a úzkostlivě se ohlíželi, jestli nablízku nejsou nějakí časní predátoři, a začali šplhat vzhůru k jeskyním. Zbývala jim ještě asi stovka metrů k *Nové skále*, když se ozval ten zvuk.

Byl sotva slyšitelný, a přece jako zmražení ochromeně zůstali stát na stezce a čelisti jim ochable poklesly. Prajednoduché, omračující opakované vibrace vyšlehávaly z krystalu a hypnotizovaly všechny, kdo se dostali do okruhu jejich moci. Poprvé – a pro nejbližší tři miliony let i naposledy – se Afrikou nesl zvuk bubnů.

Bušení sílilo, jeho zvuk byl stále naléhavější. Najednou se opolidé dali do pohybu, šli jako náměsíční vpřed ke zdroji podmanivého dunění. Tu a tam učinili drobný taneční krůček, to se jejich krev ozvala vstříc rytmům, které jejich potomci ještě celé věky nebudou umět vytvořit. V dokonalém transu se seskupili okolo monolitu, zapomněli na všechny bědy dne, na hrozby nadcházejícího šera, na hladová břicha.

Bubnování zesílilo, noc potemněla. A jak se stíny dloužily a světlo prchalo z oblohy, krystal se počal rozžítat.

Nejprve ztratil průzračnost a zalilo ho mléčné, bledé světélkování. Dráždivé, nedefinovatelné přízraky se mihly po jeho povrchu a jeho vnitřkem. Splývaly v pruhy světél a stínů, změnily se v prolínající se vějířovité obrazce, které začaly zvolna rotovat.

Rychleji a rychleji se otáčela světelná kola a rachocení bubnů se zrychlovalo s nimi. Zcela hypnotizovaní, ústa dokořán, dokázali opolidé přihlížet tomu ohromujícímu ohňostroji. Opustil je instinkt jejich pradědů i zkušenosti celého života; žádný z nich by se byl jinak nepustil tak daleko od jeskyně pozdě v noci, neboť okolní podrost byl plný přimražených těl a upřených

zraků, jak se zastavil veškerý život nočních tvorů, kteří vyčkávali, co bude dál.

Rotující světelné kotouče se začaly prolínat, paprsky vějířů se pospojovaly ve světelné pruhy, které zvolna mizely do dáli, víříce přitom kolem svých os. Rozštěpily se na dvojice a výsledné soubory paprsků se začaly míhat, překrývat se a zvolna měnit úhel svých průsečíků. Fantastické ubíhající geometrické obrazce se kmitnutím objevovaly a mizely, kdykoli se planoucí sítě zauzlovaly a rozplétaly; a opolidé civěli, ochrnutí a zajatí zářícím krystalem.

Nedokázali postřehnout, že jejich mysli jsou podrobovány zkoumání, že jsou mapována jejich těla a studovány jejich reakce, že jsou vyhodnocovány jejich potenciály. Zprvu zůstávala celá tlupa příkrčená jako nehybný živý obraz, jako by zkameněli. Ale pak se opočlověk stojící nejbližší k desce náhle vzpamatoval.

Nezměnil polohu, avšak jeho tělo ztratilo strnulost a ožilo, jako by to byla loutka ovládaná nitěmi. Hlava se začala obracet ze strany na stranu; ústa se tiše otvírala a zavírala; ruce se mu svíraly v pěsti a opět rozvíraly. Pak se shýbl, utrhł dlouhý stonek trávy a neohrabanými prsty se na něm pokoušel uvázat uzel.

Vypadal jako posedlá bytost, jako by zápolil s nějakým duchem nebo démonem, který se zmocnil vlády nad jeho tělem. Lapal po dechu, oči plné děsu, jak se pokoušel donutit prsty k pohybum neskonale složitějším, než jaké až dosud zkusil učinit.

Přes veškeré snažení se mu podařilo pouze rozlámat stéblo na kousičky. Padaly k zemi, a jak ho řídící síla propustila ze své moci, ztuhl opět do nehybnosti.

Ožil druhý z opolidí a prošel týmiž testy. Byl to mladší a přizpůsobivější jedinec; podařilo se mu, na čem jeho starší druh ztroskotal. Na planetě Zemi byl uvázán první hrubý uzel...

Ostatní prováděli podivnější a ještě bezúčelnější pohyby. Někteří předpažovali a zkoušeli se pak dotknout špičkami prstů – nejprve s oběma očima otevřenými, pak s jedním okem zavřeným. Jiní byli nuceni hledět na čárkované obrazce v krystalu,

jejichž šrafování bylo stále jemnější, až jednotlivé linky splynuly v rozmazanou šed'. A všichni naslouchali izolovaným čistým tónům rozličné výšky, jejichž intenzita rychle klesala, až zanikaly pod prahem slyšitelnosti.

Když přišla řada na *Toho, jenž hledí na měsíc*, necítil téměř žádný strach. Převládal v něm tupý vzdor, jak sebou jeho svaly škubaly a údy se pohybovaly na povely, které nepatřily zcela jemu.

Aniž věděl proč, shýbl se a sebral nevelký kámen. Když se opět napřímil, spatřil v krystalické desce nový obraz.

Sítě i proměnlivé roztančené vzorování zmizely. Namísto nich se objevila skupina soustředných kruhů obklopujících nevelký černý kotouč.

Poslušný tichých rozkazů ve svém mozku vrhl kámen neobratným pohybem napřaženou paží přes hlavu. Minul cíl o celé metry.

Nový pokus, zněl příkaz. Hledal kolem sebe, dokud nenalezl jiný oblázek. Tentokrát zasáhl křišťálovou desku a ozval se jasný zvonivý zvuk. K terči měl ještě daleko, avšak mířil lépe.

Při čtvrtém pokusu už mu chybělo jen pár centimetrů od černého středu. Mysl mu zaplavila nevyslovitelná blaženost, silou téměř podobná pohlavnímu ukojení. Pak příkazy ustaly; necítil už žádné nutkání něco dělat, jen stát a čekat.

Jeden po druhém všichni členové tlupy podleli nakrátko této posedlosti. Někteří se dařilo, většinou však selhávali v úkolech, které jim byly ukládány, a každý podle své zásluhy obdržel příslušnou odměnu, záchvěv rozkoše nebo bolesti.

Pak se rozměrná deska rozzářila rovnoměrným svitem bez obrazů; tyčila se tam jako kvádr světla nad tmou, která ji oblévala. Opolidé zatřepali hlavami, jako by se právě probudili ze sna, a ihned se vydali vzhůru po stezce ke svým doupatům. Neohlédli se, ani se nepodivovali zvláštnímu světlu, které je vedlo k domovům – a k neznámé budoucnosti, neznámé dosud hvězdám samým.

EDICE

- sv. 1 – Patrick Rothfuss: **Jméno větru**, kniha první
sv. 2 – Patrick Rothfuss: **Jméno větru**, kniha druhá
sv. 3 – Isaac Asimov: **Nadace**
sv. 4 – Guy Gavriel Kay: **Letní strom**
sv. 5 – Ursula K. Le Guinová: **Levá ruky tmy**
sv. 6 – Peter S. Beagle: **Poslední jednorozec**
sv. 7 – Ian McDonald: **Řeka bohů**
sv. 8 – Isaac Asimov: **Nadace a Říše**
sv. 9 – Guy Gavriel Kay: **Potulný oheň**
sv. 10 – Ondřej Jireš sest. **Hvězdy české sci-fi**
sv. 11 – Isaac Asimov: **Druhá Nadace**
sv. 12 – Ian McDonald: **Brasy**
sv. 13 – Robert V. S. Redick: **Spiknutí Ryšavého vlka**
sv. 14 – Adam-Troy Castro: **Vyslanci mrtvých**
sv. 15 – Guy Gavriel Kay: **Nejtemnější cesta**
sv. 16 – Michael J. Sullivan: **Královské spiknutí**
sv. 17 – Peter S. Beagle: **Poklidné a tiché místo**
sv. 18 – Isaac Asimov: **Na hranicích Nadace**
sv. 19 – Michael J. Sullivan: **Avempartha**
sv. 20 – John Crowley: **Malý, velký**
sv. 21 – Paolo Bacigalupi: **Divka na klíček**
sv. 22 – Isaac Asimov sest. **Těžká planeta**
sv. 23 – Robert V. S. Redick: **Krasy a Královské moře**
sv. 24 – Isaac Asimov: **Já, robot**
sv. 25 – Michael J. Sullivan: **Vzestup Nyphronu**
sv. 26 – Asimov, Greenberg & Waugh sest.
Počítačovní piráti
sv. 27 – Isaac Asimov: **Nadace a Země**
sv. 28 – Isaac Asimov: **Ocelové jeskyně**
sv. 29 – Isaac Asimov: **Roboti úsvitu**
sv. 30 – Isaac Asimov: **Roboti a impérium**
sv. 31 – Adam-Troy Castro: **Třetí dráp boží**
sv. 32 – Patrick Rothfuss: **Jméno větru**, druhé vydání
sv. 33 – Patrick Rothfuss: **Strach moudrého muže**
sv. 34 – Isaac Asimov: **Nahé slunce**
sv. 35 – Isaac Asimov: **Konec věčnosti**
sv. 36 – N. K. Jemisinová: **Sto tisíc království**
sv. 37 – Isaac Asimov: **Oblázek na obloze**
sv. 38 – Isaac Asimov: **Hvězdy jako prach**

- sv. 39 – Isaac Asimov: **Předehra k Nadaci**
sv. 40 – Mike Resnick: **Santiago**
sv. 41 – Mickey Zucker Reichertová: **Já, robot: chránit**
sv. 42 – Ondřej Jireš sest. **Klenoty české fantasy**
sv. 43 – Martin Šust sest. **Plnou parou**
sv. 44 – Isaac Asimov: **Ani sami bohové**
sv. 45 – Mickey Zucker Reichertová: **Já, robot: poslouchat**
sv. 46 – Isaac Asimov: **A zrodí se Nadace**
sv. 47 – Nick Harkaway: **Andělíčkář**
sv. 48 – Michael J. Sullivan: **Smaragdová bouře**
sv. 49 – Martin H. Greenberg sest. **Přátelé Nadace**
sv. 50 – Ondřej Jireš sest. **Legends české fantasy,**
svazek druhý
sv. 51 – Patrick Rothfuss: **Hudba ticha**
sv. 52 – Ryan Boudinot: **Projekt posmrtného života**
sv. 53 – Ian Tregillis: **Hořká setba**
sv. 54 – Robert Holdstock: **Les mytág**
sv. 55 – Jeff VanderMeer: **Anihilace**
sv. 56 – Ben Aaronovitch: **Řeky Londýna**
sv. 57 – Michael J. Sullivan: **Zimní slavnost**
sv. 58 – Robert Holdstock: **Lavondyss**
sv. 59 – Ben Aaronovitch: **Měsíc nad Soho**
sv. 60 – Paolo Bacigalupi: **Vodní nůž**
sv. 61 – Manel Loureiro: **Apokalypsa Z – Začátek konce**
sv. 62 – Ian Tregillis: **Nejstudenější válka**
sv. 63 – Sergej Lukjaněnko: **Noční hlídka**
sv. 64 – Philip K. Dick: **Muž z Vysokého zámku**
sv. 65 – Sergej Lukjaněnko: **Denní hlídka**
sv. 66 – Daniel Keyes: **Růže pro Algernon**
sv. 67 – Ben Aaronovitch: **Šepot podzemí**
sv. 68 – Arthur C. Clarke: **2001: Vesmírná odysea**

Připravujeme:

Robert Holdstock: **Hloubení**

Tim Powers: **Brány Anubisovy**

Jeff VanderMeer: **Autorita**

Ben Aaronovitch: **Prokleté domovy**

Sergej Lukjaněnko: **Šerá hlídka**

Ian Tregillis: **Nutné zlo**

EDICE

Arthur C. Clarke
2001: Vesmírná odysea

Z anglického originálu *2001: A Space Odyssey*, vydaného nakladatelstvím Signet Books v New Yorku roku 1968, přeložil Vladimír Svoboda.

Ilustrace na obálce Chris Moore.

Grafická úprava Adam Pižurný.

Sazba Petr Teichmann.

Odpovědný redaktor Jiří Popiolek.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2016 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 3046. publikaci, 68. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání sedmé, v nakladatelství Argo první.

ISBN 978-80-257-1941-1

Knihy nakladatelství Argo distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS
sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice.

tel. 226 519 400, fax 226 519 387

e-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v internetovém knihkupectví
www.kosmas.cz